

de læste op. Den er jeg fuldstændig enig i, det var jeg i 1998, det er jeg i dag, og det er Socialdemokratiet. Forskellen fra 1998 og til nu er – og det er, som om det ikke er helt gået op for hr. Jens Rohde endnu – at i 1998 havde man et fuldstændig klart juridisk grundlag baseret på resolutionerne 678 fra 1990 og 687 fra 1991. Vi havde den situation, som også er gengivet i regeringens eget juridiske notat til Folketinget, at de daværende våbeninspektører i UNSCOM meddelte, at der var grove og vedvarende chikaner eller grove og vedvarende overtrædelser fra Saddam Husseins side i forhold til, at de kunne udføre deres opgave. De rykkede selv ud. Det var i 1998.

Kl. 11.35

Nu er vi i den situation, at Hans Blix var i funktion, at våbeninspektørerne var i funktion indtil i går, hvor de blev evakueret. De blev ikke evakueret på baggrund af deres egen indstilling, de blev ikke evakueret på baggrund af beslutning i FN's Sikkerhedsråd. De blev evakueret, fordi den amerikanske præsident og den danske statsminister ville i krig. Det er fakta. Og derfor er situationen en markant anden, og det er også derfor, at man er nødt til at vurdere situationen juridisk ud fra de betingelser, hvorunder den finder sted. Sådan er jura. Jura er ikke nogen eksakt videnskab. Man er nødt til at se på forudsætninger, hvorunder man skal vurdere det juridiske faktum.

Det juridiske faktum i dag er, at vi ikke har noget folkeretligt grundlag at indlede krigen på, fordi man har sat de gamle resolutioner midlertidigt ud af kraft, indtil Sikkerhedsrådet har truffet nye beslutninger. Det var forudsætningen for flertallet i Sikkerhedsrådet den 8. november sidste år.

Det samme er svaret til hr. Troels Lund Poulsen. Vi har ønsket at lægge maksimalt pres på diktatoren i Bagdad. Det er jo en opfattelse, vi har haft til fælles. Jeg har ikke oplevet på ét eneste tidspunkt at være uenig med hverken statsministeren eller udenrigsministeren i det spørgsmål. Dér, hvor sporskiftet er kommet, er – i hvert fald i offentligheden – inden for de seneste par døgn fra regeringens side i forhold til at skifte spor væk fra FN-sporet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Formanden forventer, vi kan holde en middagspause ca. kl. 12.15 til ca. kl. 13.00.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Hr. Frank Jensen og Socialdemokraterne har længe forsøgt på at gøre det her til et juridisk spørgsmål, selv om det i notatet fra Folkeretskontoret klart er konkluderet, at der er et grundlag for at kunne deltage i en væbnet afvæbning af Saddam Hussein.

Når det gøres til et juridisk spørgsmål, så kan man jo kun komme til den konklusion, at det er, fordi det, der virkelig er substansen i den her problemstilling, er, at vi har en tyrannisk diktator, som opruster, til trods for at FN har krævet en afrustning. Det, at vi har en tyrannisk diktator, som undertrykker sit eget folk, udsulter sit eget folk, slår folk ihjel, som truer stabiliteten i den region, der er omkring Irak, og som truer verdensfreden med sine masseødelæggelsesvåben. Når Socialdemokratiet ikke vil forholde sig til det, men kun til rent juridiske spørgsmål, så udstiller det, hvor dårlig en sag Socialdemokratiet har, til trods for at vi alle erkender, at det er en meget alvorlig situation.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

I mellemkrigstiden, det vil sige årene 1918-1940, hed FN Folkenes Forbund. Det var stiftet netop for at skabe ret og fred imellem folkene, og det var et folkeforbund, som det officielle Danmark under især P. Munchs ledelse klamrede sig til. Og det var meget smukt og meget idealistisk, og det brød fuldstændig sammen i løbet af 1930'erne, da der var tre diktatorer, Mussolini, Stalin og Hitler, som fuldstændig fik det til at bryde sammen.

Jeg må tilstå, at i dag er FN efter min mening ved at være i samme situation som Folkenes Forbund i 1930'erne.

Der var så i Danmark én opmuntrende ting i dets sammenbrud. Det var, at der var et Socialdemokrati, der blev klogere. Og det kom især under ledelse af Hans Hedtoft og H.C. Hansen til at styre Danmark i efterkrigstiden, sådan at vi i 1949 trådte ind i NATO, Atlantpagten.

Det, der er det sørgelige i dag, er jo, at under det sammenbrud, vi oplever af FN, har vi et Socialdemokrati, der fuldstændig svigter de folkelige traditioner, som især H.C. Hansen og Hans Hedtoft stod for.

Jeg synes, det er dybt beklageligt, det er et forræderi over for partiets egen fortid, og de implicerede burde skamme sig over det.